

НИЙЛ ГЕЙМЪН
ФАКТИТЕ В СЛУЧАЯ С
ОТПЪТУВАНЕТО НА
ГОСПОЖИЦА ФИНЧ

Превод от английски: Росица Панайотова, 2007

chitanka.info

Да започна от края: подредих тънкия резен маринован джинджифил, розов и прозрачен, върху бледожълтото парче риба и потопих цялата аранжировка — джинджифил, риба и задушен в оцет ориз — в соевия сос с месото надолу; след това го излапах на две хапки.

— Мисля, че трябва да отидем в полицията — казах.

— И какво точно ще им кажем, като отидем? — попита Джейн.

— Ами можем да докладваме за изчезване или нещо такова. Не знам.

— И кога за последен път сте видели младата дама? — намеси се Джонатан с най-полицейския си глас. — А, ясно. Знаете ли, сър, че губенето на полицейско време обикновено се смята за престъпление?

— Но целият цирк...

— Сър, съществуват преходни хора, навършили пълнолетие. Те идват и си отиват. Ако са ви известни имената им, предполагам, бих могъл да напиша доклад...

Мрачно си доядох рулцето със съомга.

— Е, хубаво. Да отидем тогава при вестниците.

— Брилянтна идея — каза Джонатан с интонация, подсказваща, че съвсем не я смята за брилянтна.

— Джонатан е прав — подкрепи го Джейн. — Изобщо няма да ни изслушат.

— И защо да не ни повярват? Ние сме благонадеждни. Почтени граждани. И всичко останало.

— Ти си писател на фантастика — възрази тя. — С такива работи си изкарваш парите. Никой няма да ти повярва.

— Но вие двамата също го видяхте. Ще ме подкрепите.

— Новият сериал на ужасите на Джонатан започва през есента. Ще кажат, че просто си прави евтина реклама на предаването. Моята нова книга също излиза скоро. Същата работа.

— Значи според вас не можем да кажем на никого? — отпих от зеления си чай.

— Напротив — спокойно отвърна Джейн, — можем да кажем на когото поискаме. Проблематично е да ни повярват. А ако питаш мен, направо е невъзможно.

Маринованият джинджифил ми лютеше на езика.

— Може и да си права — казах. — И е възможно госпожица Финч да е по-щастлива, където е в момента.

— Ама името ѝ не е госпожица Финч — поправи ме Джейн. — То е... — и изрече действителното име на бившата членка на компанията ни.

— Знам. Но я нарекох така, когато я видях за пръв път. Като в някой от онези филми. Нали се сещаш? Героинята си сваля очилата и си пуска косата. „Защо, госпожице Финч. Вие сте прекрасна.“

— Определено беше такава — обади се Джонатан, — поне накрая. — И потръпна от спомена.

Ето. Вече знаете: ето как свърши всичко и как ние тримата престанахме да се занимаваме със случая преди няколко години. Остават само началото и подробностите.

За протокола, не очаквам да повярвате и на една моя дума. Сериозно. В крайна сметка аз съм лъжец по професия; макар да обичам да мисля за себе си като за честен лъжец. Ако членувах в някой клуб за джентълмени, можех да го разкажа на чаша или две порто в някоя късна вечер пред тлеещата камина, но не съм член на такъв клуб и освен това ще го напиша по-добре, отколкото ще го разкажа. И така, тук ще научите за госпожица Финч (чието име, както вече знаете, не беше Финч, нито пък нещо подобно, умишлено съм променил имената, за да маскирам виновниците) и за това как се получи така, че тя вече да не ни прави компания, докато ядем суши. Ако щете ми вярвайте, аз самият вече не съм сигурен дали си вярвам. Всичко ми се струва много, много отдавна.

Бих могъл да започна по дузина различни начини. Може би ще е най-добре да започна с хотелската стая в Лондон преди няколко години. Беше 11:00 преди обяд. Телефонът иззвъня, което ме изненада. Побързах да го вдигна.

— Ало? — Беше прекалено рано сутринта, за да ми се обаждат някой от Щатите, а никой в Англия дори не знаеше, че съм тук.

— Здравейте — изрече познат глас с монументално неубедителен американски акцент. — Аз съм Хирам П. Мъзълдекстър от „Колосал Пикчърс“. Правим римейк на „Похитителите на изчезналия кивот“, но вместо нацисти ще има жени с огромни цици. Разбрахме, че сте удивително надарен в областта на чатала и вероятно ще желаете да поемете главната мъжка роля на Минесота Джоунс...

— Джонатан? Как, по дяволите, ме намери?

— Значи ме позна — огорчи се той без ужасния акцент.

— Е, гласът беше твоят — отбелязах. — Не ми отговори на въпроса. Никой не знае, че съм тук.

— Имам си начини — отвърна, но не много загадъчно. — Виж сега, ако с Джейн предложим да те нахраним със суши — нещо, което си спомням, че консумираш в количества, напомнящи за раздаването на обяда в клетката на моржовете в лондонския зоопарк — и ако предложим да те заведем на театър, преди да те нахраним, какво ще кажеш?

— Не знам. Предполагам ще кажа „да“. Или „Къде е уловката?“. Може и това да кажа.

— Няма уловка. Поне аз не бих го нарекъл уловка. Не е истинска уловка. Честно.

— Лъжеш, нали?

Някой заговори близо до телефона и Джонатан каза:

— Чакай. Джейн иска да си размени две думи с теб. — Джейн е съпругата на Джонатан.

— Как я караш? — попита тя.

— Добре, мерси.

— Виж сега, ще ни направиш огромна услуга — не че няма да ни е приятно да те видим, защото ще ни е приятно, ама виж сега, ще дойде и една жена...

— Твоя приятелка — обади се отзад Джонатан.

— *Не ми* е приятелка. Почти не я познавам — поясни тя встрани от телефона и пак заговори на мен. — Абе малко си я окачих на шията. От сума ти време не е в страната и не знам как се съгласих да я забавлявам и да я развеждам насам-натам от вдругиден нататък. Всъщност е доста ужасна. А пък Джонатан разбрал, че си тук, от някого в твоята филмова компания и решил, че ще е много хубаво да стане по-малко ужасно, така че, моля ти се, кажи „да“.

Така че казах „да“.

В ретроспекция мисля, че всичко се случи по вина на покойния Ян Флеминг, създателя на Джеймс Бонд. Предишния месец бях чел някаква статия, в която Ян Флеминг съветваше всички писатели, на които не им вървят книгите, да отидат да ги пишат на хотел. На мен не ми висеше книга, а сценарий за филм, затова си купих самолетен билет

до Лондон, обещах на филмовата компания, че до три седмици ще получат готовия сценарий, и наех стая в ексцентричен хотел в Малката Венеция.

Не казах на никого в Англия, че съм тук. Ако всички разберяха, дните и нощите ми щяха да се запълнят със срещи, а не с висене пред екрана на компютъра и, от време на време, с писане.

Честно казано, доста ми беше доскучало и бях готов да приветствам всяка външна намеса.

Рано следващата вечер пристигнах в къщата на Джонатан и Джейн, която повече или по-малко се намираше в Хампстед. Пред нея беше паркирана малка зелена спортна кола. Изкачих се по стълбите и почуках на вратата.

Отвори ми Джонатан, беше облечен във впечатляващ костюм. Светлокестенявата му коса беше по-дълга, отколкото я помнех от последното ни виждане на живо или по телевизията.

— Здравсти — приветства ме той. — Представлението, на което щяхме да те водим, го отмениха. Но можем да отидем някъде другаде, ако нямаш нищо против.

Тъкмо щях да отбележа, че така или иначе нямах представа какво сме щели да гледаме и че промяната в плана ми е безразлична, но Джонатан вече ме водеше към хола, твърдеше, че искам да пия газирана вода и ме уверяваше, че яденето на суши не отпада и че Джейн ще слезе веднага щом приспи децата.

Тъкмо бяха преобзавели хола в стил, който Джонатан описа като марокански бардак.

— Не сме възнамерявали да е марокански бардак — обясни. — Нито пък какъвто и да е бардак. Ама така се получи.

— Той разказа ли ти за госпожица Финч? — попита Джейн. Последния път, когато я видях, беше червенокоса. Сега беше тъмнокестенява и къдрава като героиня на Реймънд Чандлър.

— За коя?

— Тъкмо си говорехме за гравюрите на Дитко — извини се Джонатан. — И за статиите на Нийл Адамс за Джери Люис.

— Ама тя всеки момент ще дойде. И трябва да му кажем за нея, преди да е дошла.

По професия Джейн е журналистка, но почти по случайност започна да пише бестселъри. Написа книга по сериал за двама

паранормални следователи, която се изкачи на върха на класаците и остана там.

Джонатан първоначално се прочу като водещ на вечерно токшоу и оттогава упражнява огромното си обаяние в какви ли не области. Но си е все същият, без значение дали камерите са включени или не, което не може да се каже за повечето от телевизионния бизнес.

— Нецо като семейно задължение — обясни Джейн. — Е, не точно семейно.

— Тя е приятелка на Джейн — весело допълни съпругът ѝ.

— *Не ми* е приятелка. Но нямаше как да им откажа. За щастие ще стои тук само няколко дни.

На кого не можела да откаже Джейн и с какво им била задължена, така и не разбрах, защото в този момент на вратата се позвъни и ме запознаха с госпожица Финч. Коего, както споменах, не беше истинското ѝ име.

Носеше черно кожено кепе и черно кожено манто, косата ѝ беше черна и опъната в малък кок, забоден с керамична шнола. Гримът ѝ създаваше впечатление за съвършена жестокост, на която би завидяла и професионална домина от садо-мазото. Устните ѝ бяха стиснати, а очите гледаха на света през строги очила с черни рамки — които подчертаваха лицето ѝ прекалено определено, за да са просто очила.

— Е — каза тя, като че ли произнасяше смъртна присъда, — значи отиваме на театър.

— Ами и да, и не — отвърна Джонатан. — Искам да кажа, да, излизаме, но няма да можем да видим „Римляни в Британия“.

— Много добре — кимна госпожица Финч. — И без това е проява на лош вкус. От къде на къде някой си е въобразил, че от тази глупост ще стане мюзикъл, така и не разбирам.

— Затова отиваме на цирк — обади се Джейн. — А след това ще отидем да хапнем суши.

Госпожица Финч стисна още по-силно устни.

— Не одобрявам цирковете.

— В този цирк няма животни — опита се да я умилюва Джейн.

— Много добре — рече госпожица Финч и изсумтя.

Започвах да разбирам защо Джейн и Джонатан ме бяха повикали.

Когато излязохме, валеше и улицата беше тъмна. Напъхахме се в спортната кола и се отпавихме към центъра на Лондон. С госпожица Финч седнахме отзад, некомфортно притиснати един в друг.

Джейн й каза, че съм писател, и оповести, че нашата гостенка е биолог.

— Всъщност биолог — поправи я госпожица Финч. — Ти сериозно ли говореше да ядем суши, Джонатан?

— Тъ, да. Защо. Не обичаш ли суши?

— О, аз си ям храната сготвена — отвърна тя и започна да ни изброява най-различните метили, червеи и паразити, от които бъркало месото на рибите и които се унищожавали само чрез готвене. Описа ни жизнения им цикъл, докато дъждът се лееше и мокреше нощен Лондон в ярки неоновни цветове. Джейн ме погледна съчувствено от предната седалка, след което заедно с Джонатан продължи да разгадава написаните на ръка инструкции към мястото, където отивахме. Прекосихме Темза по „Лондон Бридж“, докато госпожица Финч ни изнасяше лекция за ослепяването, полудяването и скапването на черния дроб; тъкмо се беше впуснала в подробно описание на симптомите на елфантиазиса толкова гордо, като че ли сама ги беше изобретила, когато свихме в малка странична уличка близо до Саутуаркската катедрала.

— Къде е този цирк? — попитах.

— Някъде тука — каза Джонатан. — Обади ми се да ги включа в коледното предаване. Опитах се да платя за билетите, но те настояха да ни ги дадат безплатно.

— Сигурна съм, че ще е забавно — обади се Джейн с надежда в гласа.

Госпожица Финч изсумтя.

Дебел плешив мъж, преоблечен като монах, се втурна към нас.

— Ето ви и вас. Откога ви чакам. Закъснявате. Представлението ще започне всеки момент. — Той се обърна и се затича обратно, а ние го последвахме. Дъждът се плискаше по голото му теме и се стичаше по лицето му, превръщайки грима тип „Фестър Адамс“ в бели и кафяви струи боя. Монахът отвори някаква странична врата.

— Тук.

Влязохме. Вътре вече имаше към петдесетина души, от които течеше вода и се издигаше пара, а някаква висока жена с нескопосан

вамперски грим бродеше с фенерче в ръка, проверяваше билетите, късаше контролите и продаваше билети на тези, които нямаха. Дребна набита жена точно пред нас си изтръска чадъра и се огледа злобно.

— Само да имат късмет да не ми хареса — каза на младежа до нея, сина ѝ навярно. Плати за билетите на двама им.

Вампирката стигна до нас, позна Джонатан и се разля в любезност:

— Това вашата компания ли е? Четирима души? Да? Вие сте в списъка на гостите — което предизвика още един подозрителен поглед от страна на набитата жена.

Чу се тиктакане на часовник на запис. Удари дванайсет (по моя часовник нямаше и осем) и двойната дървена врата в дъното на стаята се отвори със скърцане.

— Заповядайте... на ваша отговорност! — избумтя някакъв глас и аз се изхилих като ненормален. Влязохме през вратата, зад която цареше мрак.

Миришеше на влажни тухли и тлен. Тогава разбрах къде сме: под някои от надземните релси има цяла мрежа от стари подземия — огромни, празни свързани помещения с различни размери и форми. Търговците на вино и на коли втора ръка използват някои от тях за складове; в други живеят бездомници, докато липсата на светлина, вода и канализация прогони обитателите им обратно на светло; повечето са празни и очакват неизбежното идване на булдозерите, свежия въздух и времето, когато всичките им тайни и мистерии ще бъдат ликвидирани.

Над главите ни изтрака влак.

Поехме напред, водени от чичо Фестър и вампирката, към нещо като чакалня, където застанахме и зачакахме.

— Надявам се, че ще мога да седна след всичко това — промърмори госпожица Финч.

Когато ни събраха и фенерчетата изгаснаха, се включи сценичното осветление.

Излязоха някакви хора. Едни караха мотоциклети и бързата. Шофираха насам-натам и се смееха, правеха завои и дърдореха нещо на висок глас. Този, който ги беше облякъл, явно беше чел прекалено много комикси или беше гледал „Лудият Макс“ твърде много пъти.

Имаше пънкари и монахини, вампири и чудовища, стриптийзъорки и ходещи мъртъвци.

Танцуваха и подскачаха около нас, докато конференсието — което се познаваше по цилиндъра — пееше песента на Алис Купър „Добре дошли в моя кошмар“. Пееше я ужасно фалшиво.

— Аз познавам Алис Купър — измърморих на себе си, цитирайки погрешно нещо полузабравено — и вие, сър, не сте Алис Купър.

— Доста е тъпо — съгласи се Джонатан.

Джейн ни изшътка да мълчим. След като отзвучаха последните ноти, конференсието остана сам в лъчите на прожекторите. Докато говореше, обикаляше из подземиеото.

— Добре дошли, добре дошли, всички вие в Театъра на нощните сънища.

— Май ти е почитател — прошепна Джонатан.

— Мисля, че е реплика от „Роки Хорор Шоу“ — прошепнах в отговор.

— Тази вечер ще видите чудовища, каквито не сте и сънували, изроди и твари на нощта, гледки, които ще ви накарат да крещите и да се страхувате — и да се смеете радостно. Ще пътуваме от стая в стая — и във всяка от тези подземни пещери ще откриваме поредния кошмар, поредното удоволствие, поредното чудо! Моля ви — за собствената ви безопасност — държа да го повтора! Не напускайте зоната за зрители, очертана във всяко помещение — поради опасност от ужасно проклятие, жестоко нараняване и загуба на безсмъртната ви душа! Освен това, трябва да подчертая, че използването на фотоапарати със светкавица и каквито и да е записващи устройства е строго забранено.

След тази реплика няколко млади жени с фенерчета в ръце ни поведоха към следващото подземие.

— Значи няма да сядаме — каза отегчено госпожица Финч.

ПЪРВОТО ПОДЗЕМИЕ

В първото подземие усмихната блондинка с бикини с пайети и белези от игли по ръцете бе окована от някакъв гърбушко и от чичо Фестър.

Колелото се завъртя бавно и дебел мъж в червени кардиналски одежди започна да хвърля ножове, очертавайки тялото на жената. След това гърбушкото завърза очите на кардинала, който хвърли последните три ножа право към главата на жената, очертавайки и нея. Кардиналът свали превръзката. Освободиха жената и ѝ помогнаха да стане от колелото. Поклониха се. Ние ръкопляскахме.

Тогава кардиналът извади от колана си фалшив нож и се престори, че прерязва гърлото на жената. От острието на ножа потече кръв. Неколцина от публиката ахнаха и едно впечатлително момиче изписка, а приятелите ѝ се изхилиха.

Кардиналът и жената с бикините с пайети се поклониха за последно. Светлините изгаснаха. Последвахме лъчите на фенерчетата по тухления проход.

ВТОРОТО ПОДЗЕМИЕ

Тук миришеше още по-лошо — на мазе, влажно и забравено. Дочух отнякъде ромоленето на дъжда. Конферансието представи Съществуто.

— Същото в лабораториите на нощта, Съществуто е способно на главозамайващи подвизи.

Франкенщайновият грим беше съвсем неубедителен, но Съществуто повдигна каменен блок, върху който беше седнал дебелият чичо Фестър, и задържа едно бъги (шофирано от вампирката) на пълна газ. Коронният му номер беше да надуе балон с гореща вода и да го спуска.

— Давай да отиваме на суши — измърморих на Джонатан.

Госпожица Финч отбеляза тихо, че освен опасността от паразити, синьоперковата риба тон, рибата меч и чилийският морски костур се ловели в прекалено големи количества и скоро щели да бъдат обявени за изчезнал вид, защото не се възпроизвеждали толкова бързо, че да наваксат.

ТРЕТОТО ПОДЗЕМИЕ

продължаваше много навътре в мрака. Някъде в миналото оригиналният таван е бил премахнат и новият беше покривът на празния склад отгоре. Едва доловими за зрението ултравиолетови

светлини проблясваха в ъглите на помещението. Зъби, ризи и власинки по дрехите засветиха в тъмното. Засвири ниска тътнеща музика. Огледахме се и видяхме високо над главите си скелет, извънземно, върколак и ангел на трапеца. Костюмите им флуоресцираха в ултравиолетовото осветление и просветваха като стари сънища. Полюляваха се напред и назад в такт с музиката, след което като един се пуснаха и полетяха към нас.

Ние ахнахме, но преди да ни достигнат, четиримата отскочиха във въздуха и отново се издигнаха като йо-йо, и се покачиха обратно на трапеца си. Разбрахме, че са вързани за тавана с невидими в мрака еластични въжета. Те продължиха да се гмуркат и да плуват из въздуха над главите ни, а ние ръкопляскахме и ахкахме, и ги наблюдавахме в доволна тишина.

ЧЕТВЪРТТО ПОДЗЕМИЕ

Беше просто един коридор: таванът беше нисък, а конференсието навлезе в публиката, избра двама души — набитата жена и висок чернокож мъж с овчи кожух и черни ръкавици — и ги изкара пред всички. Обяви, че ще демонстрира хипнотичните си сили. Помаха с ръце във въздуха и отхвърли набитата жена. След това помоли мъжа да стъпи върху един кашон.

— Това е номер — измърмори Джейн. — Този е подставен.

Докараха гилотина на колела. Конференсието разряза наполовина един пъпеш, за да демонстрира колко е натоварено острието. След това накара мъжа да постави ръката си под гилотината и спусна острието. Китката в ръкавица падна в кошницата и от отрязаната ръка шурна кръв.

Госпожица Финч изписка.

Мъжът взе ръката си от кошницата и подгони конференсието около публиката под звуците на шоуто на „Бени Хил“.

— Изкуствена ръка — поясни Джонатан.

— Беше ми ясно — каза Джейн.

Госпожица Финч си издуха носа в салфетка.

— Смятам това за проява на доста съмнителен вкус — рече неодобрително.

След това ни поведоха към

и лампите светнаха. Покрай стената имаше скована надве-натри дървена маса, до която млад плешив мъж продаваше бира, портокалов сок и бутилирана вода. Имаше и указателни табелки за тоалетните в съседното помещение. Джейн отиде да вземе напитки, а Джонатан се отправи към тоалетната и аз останах в неловката компания на госпожица Финч.

— Е — подхванах, — значи скоро не сте били в Англия.

— Бях на Комодските острови. Изучавах драконите. Знаете ли защо стават толкова големи?

— Тъ...

— Приспособили са се да ловят слонове пигмеи.

— Че има ли слонове пигмеи? — Бях заинтригуван. Беше поинтересно от лекцията за метилите в сушито.

— Ами да. Че това е основна островна биогеология — животните са склонни към естествен гигантизъм или пигмеизъм. Има и уравнения... — Докато говореше, лицето на госпожица Финч се оживи и аз усетих, че отношението ми към нея се затопля, докато обясняваше защо и как едни животни порастват, а други се смалават.

Джейн донесе напитките; Джонатан се върна от тоалетната развеселен и изненадан, че са му поискали автограф, докато е пикаел.

— Я ми кажи — обади се Джейн. — Изчетох доста криптозоология за следващата част на „Пътеводител в необяснимото“, която пиша. Като биолог...

— Биогеолог — прекъсна я госпожица Финч.

— Да. Каква е според теб вероятността и днес да са останали живи праисторически животни, живеещи в неизвестни места, непознати за науката?

— Много малка — отвърна госпожица Финч, все едно ни се караше. — В никакъв случай няма „Изгубен свят“ на някой остров, пълен с мамути, смилодони и епиорни...

— Доста грубичко звучи — намеси се Джонатан. — Как го каза?

— Епиорни. Гигантски безкрили праисторически птици — обясни Джейн.

— Знаех си — казах аз.

— Макар че, разбира се, те не са праисторически — поде госпожица Финч. — Последният епиорнис е бил убит от португалски моряци на остров Мадагаскар преди триста години. И има надеждни доказателства, че в двора на руския цар през шести век е живял мамут пигмей, както и че няколко животни, които, съдейки по описанието, почти сигурно са били саблезъби тигри — смилодони — са били донесени от Северна Африка на император Веспасиан и са умрели в цирка. Та тези неща невинаги са праисторически. Често са исторически.

— Чудя се какво ли е било предназначението на зъбите на саблезъбия тигър — обадох се аз. — Човек би си помислил, че му пречат.

— Глупости — отвърна госпожица Финч. — Смилодонът е най-ефикасният ловец, живял някога — зъбите саби се повтарят многократно в хронологията на вкаменелостите. От все сърце ми се ще да бяха останали и до днес. Но не са. Ние познаваме света прекалено добре.

— Той е голям — със съмнение изрече Джейн и в този момент осветлението премигна и загасна и някакъв призрачен безпльтен глас ни подкани да влезем в следващото помещение, като предупреди, че втората част на представлението не била за хора със слаби сърца, и оповести, че по-късно и само тази вечер Театърът на нощните сънища с гордост ще представи Стаята на изпълнените желания.

Изхвърлихме пластмасовите си чаши и побързахме към

ШЕСТОТО ПОДЗЕМИЕ

— Представям ви Създателя на болката! — обяви конферансието.

Лъчите на прожекторите се насочиха към един ненормално слаб младеж по плувки, който висеше на куки, прекарани през зърната на гърдите му. Две пънкярки му помогнаха да слезе на земята и му подадоха работния инвентар. Той заби петнайсетсантиметров гвоздей в носа си, вдигна тежести с халката на езика си, пъхна няколко поразително остри зъби в плувките си и за капак на всичко позволи на по-високата пънкярка да използва корема му като дъска за дартс с прецизно насочени игли за подкожни инжекции.

— Не беше ли в шоуто ти преди няколко години? — попита Джейн.

— Да — отвърна Джонатан. — Много свястно момче. Запали фойерверк, който стискаше със зъби.

— Не казахте ли, че нямало да има животни? — попита госпожица Финч. — Как според вас се чувстват бедните порове, натъпкани в гащите на този младеж?

— Предполагам, че зависи от това дали са мъжки или женски — шеговито отвърна Джонатан.

СЕДМОТО ПОДЗЕМИЕ

ни представи рокендрол комедия в едно действие, изиграна като непохватна клоунада. Една монахиня си показа гърдите, а гърбушкото остана без панталони.

ОСМОТО ПОДЗЕМИЕ

беше тъмно. Зачакахме в тъмното да стане нещо. На мен ми се дощя да седна. Краката ме боляха. Бях уморен, беше ми студено и ми беше писнало.

Тогава някой насочи към нас светлина. Ние примигнахме и примижахме, и закрихме очите си.

— Тази вечер — каза нечий странен дрезгав и прашен глас. Не беше на конференсието, сигурен бях. — Тази вечер ще изпълним едно ваше желание. Един от вас ще получи каквото си пожелае в Стаята на събднатите желания. Има ли доброволци?

— Оо, поредното подставено лице — прошепнах, като се сетих за едноръкия мъж в четвъртото подземие.

— Шт — изсъска Джейн.

— Има ли доброволци? Вие, господине? Вие, госпожо? — Нечий силует излезе от мрака и се заклатушка към нас. Не го виждах добре, защото държеше фенерче в ръка. Стори ми се облечен в нещо като маймунски костюм, защото очертанията му изглеждаха нечовешки и се движеше като горила. Сигурно беше този, който играеше Съществуто. — Е, има ли доброволци? — Ние примижахме срещу него и се отдръпнахме от пътя му.

След което той извика:

— А ето го нашият доброволец — прескочи въжето, което отделяше публиката от сцената, и сграбчи ръката на госпожица Финч.

— Съвсем не мисля така — възрази госпожица Финч, но той вече я дърпаше далеч от нас, а тя беше прекалено нервна, прекалено любезна и англичанка до мозъка на костите си, за да му вдигне скандал. Издърпаха я в мрака и я отделиха от нас.

Джонатан изпсува.

— Това няма да ни го прости никога — каза.

Светлините блеснаха. Мъж в костюм на гигантска риба обиколи няколко пъти помещението на мотоциклет. По някое време се изправи на седлото, след което седна и подкара мотоциклета нагоре и надолу по овалните стени на подземие. Мотоциклетът удари някаква стърчаща тухла, подхлъзна се и падна, като затисна мотоциклетиста.

Гърбушкото и голата до кръста монахиня изтичаха и издърпаха мотоциклета от мъжа в рибешкия костюм, след което го изнесоха от сцената.

— Счупих си шибания крак — мърмореше той с гъгнив глас, докато го влачеха. — Счупих го. Шибания си крак.

— Според теб това влизаше ли в програмата? — попита някакво момиче от тълпата.

— Не — отвърна мъжът до нея.

Леко разтреперани, чичо Фестър и вампирката ни подкараха към

ДЕВЕТОТО ПОДЗЕМИЕ

където ни очакваше госпожица Финч.

Помещението беше огромно. Долових го дори в непрогледния мрак. Може би мракът стимулира другите сетива; може би непрекъснато обработваме повече информация, отколкото си мислим. Ехото от нашите движения и кашляне се връщаше към нас, отразено от стени на десетки метри разстояние.

И тогава почувствах увереност, граничеща с лудост, че в мрака са се спотаили огромни зверове, които ни наблюдават с гладни очи.

Много бавно светлините се включиха и видяхме госпожица Финч. И до ден-днешен се чудя откъде ѝ бяха намерили този костюм.

Черната ѝ коса беше разпусната. Очилата ги нямаше. Костюмът, макар и оскъден, ѝ стоеше идеално. В ръката си държеше копие и се

взираше в нас без никаква емоция. Тогава до нея в лъча на прожектора пристъпиха големите котки. Едната отметна глава и изрева.

Някой изпищя. Долавях острата воня на котешка пикня.

Животните бяха големи колкото тигри, но нямаха ивици; козината им беше с цвета на вечерен пясъчен плаж. Очите им бяха като топази, а дъхът им миришеше на прясно месо и кръв.

Вперих поглед в челюстите им: зъбите като саби бяха наистина зъби, а не бивни: огромни резци, предназначени за разкъсване, за раздиране, за отделяне на месото от кокала.

Големите котки започнаха да описват бавни кръгове около нас. Ние се скупчихме по-близо едни до други, помнещи с червата си старите времена, когато с падането на нощта сме се скривали в пещерите, а зверовете са дебнели плячката си; помнехме, че някога сме били плячката.

Смилодоните, ако това бяха те, изглеждаха напрегнати и войнствени. Опашките им нетърпеливо се стрелкаха наляво и надясно. Госпожица Финч не казваше нищо. Просто се взираше в своите животни.

Дебелата жена вдигна чадъра си и го размаха срещу една от големите котки.

— Разкарай се, грозно добиче — каза на тигъра.

Той изръмжа и отстъпи леко като котка, готвеща се за скок.

Дебеланата пребледня, но продължи да държи чадъра си насочен като меч. Тигърът не направи никакъв опит да побегне в осветената от фенери тъма под града.

След което скочи, прикова зрителката към земята с една кадифена лапа, вдигна триумфално глава и изрева толкова басово, че усетих вибрациите със стомаха си. Дебеланата припадна, което според мен беше божия милост: ако имаше късмет, нямаше да усети как острите като бръсначи нокти раздират като кинжали одъртялата ѝ плът.

Огледах се за някакъв път за бягство, но другият тигър обикаляше около нас и ни държеше накуп като уплашено стадо овци.

Чух как Джонатан не спира да мърмори една и съща псувня.

— Ще умрем, нали? — чух се да казвам.

— Май да — промълви едва Джейн.

Тогава госпожица Финч си проби път през въжената бариера, хвана голямата котка за козината на врата и я издърпа обратно.

Тигърът се опъна, но тя го перна по носа с дръжката на копието си. Той подви опашка между задните си лапи и отстъпи от повалената жена, наведен и покорен.

Доколкото виждах, нямаше кръв и се надявах дебеланата само да е припаднала.

В дъното на помещението бавно се усилваше светлина. Приличаше на изгряваща зора. Виждах омарата на джунглата да се носи между огромни папрати и храсти; и чувах, някъде от много далеч, песен на щурци и крясъци на странни птици, събуждащи се да посрещнат новия ден.

Част от мен — писателската част от мен, онази, която беше забелязала особения начин, по който светлината се отразяваше в счупеното стъкло в локвата кръв, докато се измъквах от катастрофиралата кола, и наблюдавала в най-големи подробности дали сърцето ми е разбито или не в моментите на истински и дълбоки лични трагедии — това беше частта от мен, която си помисли: „Същият ефект може да се постигне с машина за дим, няколко растения и запис на звуци. Но е необходим дяволски добър осветител“.

Госпожица Финч несъзнателно почеса лявата си гърда, след което ни обърна гръб и пое към зората и джунглата под света, съпроводена от два меко пристъпващи саблезъби тигъра.

Някаква птица изкреця и изцвърча.

След това светлината на утрото помръкна, омарата се разнесе и жената и животните изчезнаха.

Синът на дебеланата й помогна да се изправи на крака. Тя отвори очи. Изглеждаше шокирана, но не беше наранена. И когато разбрахме, че не е ранена, защото взе чадъра си и се подпря на него, втренчила поглед в нас, ние започнахме да ръкопляскаме.

Никой не идваше да ни вземе. Никъде не се виждаха нито чичо Фестър, нито вампирката. Затова непридружени влязохме в

ДЕСЕТТО ПОДЗЕМИЕ

То беше подредено за нещо, което очевидно е трябвало да бъде големият финал. Дори бяха подредени пластмасови столове, от които да гледаме представлението. Насядахме по тях и зачакахме, но не дойде никой от цирка и след известно време на всички ни стана ясно, че никой няма и да дойде.

Хората започнаха да се придвижват към следващото помещение. Чух отваряне на врата и шума на уличното движение и дъжда.

С Джейн и Джонатан се спогледахме, станахме и излязохме. В последното помещение беше подредена маса със сувенири от цирка: плакати и сидита, значки, и отворена кутия за пари. През отворената врата откъм улицата струеше натриевожълта светлина и вятърът разклащаше непродадените плакати и ъглите им нетърпеливо плющяха нагоре и надолу.

— Ще я чакаме ли? — попита някой от нас и ми се ще да кажа, че бях аз. Но другите поклатиха глави и излязоха навън в дъжда, който вече беше преминал във ветровито ръмене.

След кратко ходене по тесните улици под дъжда и вятъра се добрахме до колата. Аз останах отвън, за да изчакам да ми отворят заключената задна врата, и през дъжда и шума на града ми се стори, че чувам тигър, защото някъде наблизо се разнесе рев, от който светът потрепери. Но може да беше преминаването на влака в метрото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.